

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6574/06
10.05.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Националне службе за запошљавање број 0031-10412-850/2006 од 13.11.2006. године, у правној ствари остваривање права на новчану накнаду, у најавној седници већа одржаној дана 10.05.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Националне службе за запошљавање број 0031-10412-850/2006 од 13. 11. 2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Филијале Сомбор број 10411-1922-01/06 од 17. 08. 2006. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, односно одредбе члана 109. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Наводи да је нетачна тврдња туженог органа да је својом вољом себе довео у ситуацију да му престане радни однос и да због тога нема право на новчану накнаду због незапослености. Истиче да му је радни однос на одређено време престао истеком рока на који је примљен, а код претходног послодавца на основу споразума закљученог на иницијативу послодавца. Како је био у радном односу непрекидно од 01.12.1997. до 30.04.2006. године, сматра да је испунио услове за остваривање права на накнаду за случај незапослености, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорени закључак поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености одбијен зато што није остварио услов у погледу стажа осигурања прописан одредбом члана 108. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, с обзиром да је био само месец дана у радном односу на одређено време након споразумног раскида радног односа са ДОО "ББ".

Међутим, из списка предмета се види да је тужилац био непрекидно осигуран код ДОО "ББ" од 01.02.1997. до 31.03.2006. године, по основу радног односа на неодређено време и од 01.04.2006. до 30.04.2006. године код ДОО "ВВ", по основу радног односа на одређено време, што значи да је био осигуран више од 12 месеци непрекидно и тиме испунио услов за остваривање права на новчану накнаду прописану одредбом члана 108. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, према којој обавезно осигурана лица из члана 105. тог Закона имају право на новчану накнаду ако су била осигурана најмање 12 месеци непрекидно или с прекидима у последњих 18 месеци.

Осим тога, тужилац испуњава и услове из члана 109. наведеног Закона којим је прописано да незапослени има право на новчану накнаду у случају престанка потребе за обављање послова у складу са законом и да право на новчану накнаду припада и незапосленом који је био у радном односу на одређено време.

Како је неспорно да је тужилац пре подношења захтева за остваривања права био у радном односу на одређено време, да му је радни однос престао у складу са законом, протеком времена на који је био заснован, и да је био осигуран код различитих послодаваца дуже од 12 месеци непрекидно, то су по оцени Врховног суда Србије, испуњени законом прописани услови за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености.

При том, по оцени овог суда, за остваривање права на новчану накнаду за случај незапослености није од значаја дужина радног односа на одређено време, већ периода осигурања за случај незапослености по

било ком основу.

На основу изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди, у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 10.05.2007. године, У. 6574/06

Записничар Председник већа-судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ